Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 23 kesäkuuta 1918

N:o 14 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Aarnisalo

4 Kolminaisuudenpäiwän jälk. sunnuntaina.

Luomakunnan ikäwä.

Sillä hartaasti ikäwöiden luomakunta odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoawaisuuden alle — ei omasta tahdostaan, waan sen tahdosta, joka sen alisti — kuitenkin toiwon waraan, koska itse luomakuntakin tulee wapautettawaksi turmeltuneisuuden orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden wapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa aina tähän asti. Room. 8: 19—22.

Suuren, koskemattoman luonnon helmassa kaswaneiden kansojen mielialassa on omituinen surunwoittoisuuden leima. Kun itse lähdet kauas ihmisasunnoista seutuun, jossa silmä ei näe muuta kuin luontoa ja taas luontoa, ja antaudut tämän luonnon waikutuksen alaiseksi joudut myöskin warsin omituiseen surunwoittoiseen mielialaan. Itsesi huomaamatta yhtyi sinussakin huokaus loppumattoman salometsän huminaan. Syysmyrskyn winkuminen ja wonkuminen tekee wallan kaamean waikutuksen, ja kaikki muut luonnon walitusäänet. Tällaiset hawainnot owat jokapäiwäisenä wahwistuksena ylläolewalle tekstille. Siitä johtuu surunwoittoisuus ja kaihomieli kansanrunoudessa ja kansansäwelmissä.

Kaikkina aikoina on runoilijain korwa huomannut tämän waltawan huokauksen. Muuan luonnonajattelija sanoo muun muassa: Miten imeekään kewään ihanimpina päiwinä, sinä hetkenä, jolloin luonto kehittää kaikkea sulouttaan, ihailun täyttämä sydän sitä kaluawan synkeyden myrkkyä.

Maapallomme tutkimukset owat osoittaneet, että maamme nykyinen tila on tuloksena sarjasta sywälle ulottuwia muodostumia. Nykyinenkään muoto ei woi olla lopullinen, waan on siirtymisaste wielä uudempaan muodostumaan. Luonnonwoimien raju mylleröiminen, eläinkunnan keskinäinen häwityssota, uutten olioitten muodostuminen entisten haudoille, jopa entisten kuoleman edellytyksellä, tällainen kauhea kaikkien taistelu kaikkia wastaan ei woi olla luomakunnan alkuperäisenä yhtä wähän kuin sen lopullisenakaan tarkoituksena. Pahan henkimaailman waikutuksesta, eikä omasta tahdostaan, on luomakunta tuon häwityslain alaiseksi joutunut. Mutta tuo pakoilinen alistuminen on saanut tapahtua toiwon warassa. Helluntaitapahtumasta saakka liikkuu jo luomakunnan sisimmässä kuten synnyttäjän kohdussa. Se kantaa itsessään uuden, paremman tulewaisuuden siemenen.

Jumalan lapset owat määrätyt perimään tämän maailman ruhtinaan wallan maan päällä. Mutta he itse wielä huokaawat. Kristus, heidän elämänsä, on ilmestywä, ja silloin hekin ilmestywät kirkkaudessa. Tämä on olewa merkkinä koko luomakunnan uudistumiselle. Sitä hetkeä se nyt niin kaihoisana odottaa. Edellä mainittu ajattelija-runoilija wertaa luontoa surunwoittoisine sulouksineen morsiameen, joka hääwiettoon warustettuna näkee tulewan puolisonsa kuolewan. Wielä se seisoo siinä morsiuskruunu päässään, mutta sen silmät owat täynnä kyyneliä.

Luomakunnan kyynelet kuiwataan — —

Kaatuneitten omaisille.

Äidit!

Oli kerran ristin ääressä muuan äiti. Hänellä oli poika, joka ei wielä koskaan käytöksellään ollut pahoittanut hänen mieltään. Enkelit oliwat jo lapsen syntyessä ilmoittaneet niin ihmeellisiä asioita. Hänestä oli tulewa jotain. Mutta kauan kesti odotusaikaa. Ihmiset oliwat jo unohtaneet lapsuudenaikaiset merkillisyydet. Äiti oli saanut yksin hiljaisessa sydämessään hautoa wanhoja kalliita ilmoituksia. Mutta sitten eräänä päiwänä mieheksi warttunut poika lähti liikkeelle. Israelin suurmiehen Johannes Kastajan kerrottiin antaneen hänestä niin kummallisen todistuksen. Olipa taiwaskin auennut ja Jumalan ääni kuulunut. Hän teki niin suuria töitä, kuolleetkin hän herätti, ja hän saarnasi niin ihmeellisesti. Ei ollut kukaan ennen puhu-

nut niin kuin hän. Koko Israel oli liikkeellä. Toiset kirosivat häntä, mutta toiset siunasivat ja uskoivat, että hän olisi se, jonka tuli wapahtaa Israel. Äiti oli sen myöskin uskonut.

Tuo poika oli nyt ristillä, auttamattomana, werisenä, pilkattuna, silmä sammuwana — —

Kaatuneitten äidit! Me ymmärrämme teidän murheenne. Mutta teidän lienee terweellistä ajatella tuota äitiä, joka menetti wielä enemmän. Tuo menetetty sanoi kerran Nainin portilla poikaansa surewalle leskelle: älä itke! Heittäydy huolinesi hänen huostaansa, ja hän on sinullekin sanowa: älä itke! Ja kun hän sanoo: älä itke, silloin kuiwukoon kyynel.

Isät!

Te otatte tällaiset asiat lewollisemmalta kannalta. Mutta kyllä menetys koskee teihinkin. Kerrotaan miehestä, joka eläessään oli parempiakin päiwiä nähnyt, mutta kaikki menetettyään sanoi: „Herra antoi ja Herra otti; kiitetty olkoon Herran nimi!“ Yhtykää tuon hurskaan miehen mietelmään, ja se on tekewä hywää teidän sydämillenne.

Lesket ja orwot!

Me ymmärrämme, miten paljon olette menettäneet, emmekä ihmettele, jos tuntuu kuin mahdottomalta lähteä yksin eteenpäin taiwaltamaan. Mutta teidän ahdistuksenne on tunnettu taiwaissa. Jumala on erityisesti orpojen ja leskien Isä. Hän on liittäytynyt niin lähelle teitä, että hänen sanansa mukaan, kun käydään teitä katsomassa teidän ahdistuksessanne, harjoitetaan puhdasta ja tahratonta jumalanpalwelusta. Tuhannet lesket ja orwot owat saaneet kokea, ettei Herra turwattomia jätä. Semminkin te lapset, kun isänne antoiwat henkensä maamme edestä, pyytäkää, että Jumala tekisi teistä, kun tulette suuriksi, sellaisia hywiä Suomen miehiä ja naisia, jotka tuottawat kunniaa isänne nimelle. Ja Jumala on teitä siunaawa, te sankarilapset.

Morsiamet!

Kuinka paljon on teitäkin, joilta Suomen wapaustaistelu häiwitti kauneimmat unelmanne. Warmaa on, että Herralla on syklwä sydän teitäkin kohtaan. Kun Kaanassa hurskaassa waatimattomassa perheessä wietettiin häitä, ja tawanmukainen tarjoilu oli keskeytyä ennen aikaa, ajatteli Herra häämiettäjäin tukalaa asemaa. Ennemmin toimikoot luonnonwoimat oikoteitä, kuin että nuorille tapahtuisi ikäwyys, josta heille olisi mielipahaa wielä wanhoina päiwinä. Niin suuren arwon hän antaa nuoren miehen ja naisen liittoutumahommille. Saatte siis awomielisesti kertoa ajatuksistanne ja huolistanne hänelle. Jos on ollut sellaistakin, josta ei sowi ihmisille puhua, puhukaa hänelle. Hänellä on ymmärtämystä asianne suhteen. Kertokaa pahatkin. Kun woitte taas katsoa Herraa Jeesusta silmiin, on niin hywä olla.

Kaikki kaatuneitten omaiset!

Todelliset isänmaanystäwät niin mielellään tasaisiwat wapaustaistelun menetykset. Walitamme ettemme woi tasata teidän kanssanne, waan että teidän osallenne sittenkin jää suurempi rasitus. Me emme woi muuta kuin sydämestämme kiittää teitä antamastanne osuudesta. Jos muulla tapaa woimme kantamustanne helpottaa, teemme sen. Jumala Teitä runsaasti siunatkoon! Hukkaan eiwät ole waiwannäkönne menneet.

Warmaan moni teistä yhä tiedustelee wainajain sieluntilaa. Se murhe on jätettäwä sen Tuomarin huostaan, joka toimii sekä ankarimman oikeuden että suurimman rakkauden waatimusten mukaan. Wainajille ei ole tapahtuwa wähintäkään wääryyttä, eikä wähintäkään armottomuutta. Onhan heidän asiansa sitten hywällä tolalla.

Walkoisen sydän mutta punaisen suu.

Kahdeksaisessa rautatiewaunussa oli toisessa osastossa joukko suojeluskuntalaisia. Joukossa oli suuriääninen kerskailija, jonka kirosanoilla wahwasti höystetty puhe kuului yli muitten toiseen osastoonkin. Täällä istui muitten muassa iäkäs mies, jota kerskujan käytös pahasti waiwasi. Hetkisen kärsittyään asettui hän osastojen wälitseen aukkoon, katsahtaa joukkoon ja sanoo wakawalla äänellä: „Kuulkaapa nyt miehet! Täällä on joukossa yksi, jolla on walkoisen sydän, mutta punaisen suu. Ne eiwät sowi yhteen.“ Yleinen äänettömyys seurasi, ja sen jälkeen ei kukaan enää häirinnyt matkarauhaa.

„Weljien haudoilla ei tanssita.“

Kun Raudun taistelun jälkeen tahdottiin kunnioittaa woittajia panemalla toimeen tanssit, oliwat muutamat jaakkimalaiset wastanneet kutsujille: „weljien haudoilla ei tanssita“, ja kieltäytyneet tulemasta. Melkoinen osa muitakin oli seurannut heidän esimerkkiään.

Kunnia Teille, jaakkimalaiset! Ollappa wain enemmän teidän kaltaisianne, niin olisi enemmän toiweita Suomen tulewaisuudesta.

Sortawala 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.